

ρησε τοῦ περιέργου τούτου θεάματος. Ὁ θόρυβος καὶ ἡ φιλονεικία δὲν ὑπῆρχον πλέον, καὶ ἡ αἰθουσα εἶχε τὴν πρώτην αὐτῆς κατὰστασιν· οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς εἶχον τὴν ἐν ταῖς εἰκόσι θέσιν των. Ἐνὶ λόγῳ εὐρέθην ἐντελῶς ἐξυπνος, μετὰ πάσης τῆς ὁμηγύρεως τῶν φιλαναγνωστῶν, οἵτινες ἐνέβλεψαν εἰς ἐμέ μετ' ἐκπλήξεως. Τίποτε ἐκ τοῦ ὀνείρου μου δὲν ἦτο πραγματικόν, εἰμὴ ὁ ὑπέρμετρος μου γέλως, πρᾶγμα ὅπερ ποτὲ πρότερον δὲν ἠκούσθη ἐν τῷ σοβαρῷ ἐκείνῳ ἱερῷ, καὶ τοσοῦτον ὑπῆρξε δυσάρεστον εἰς τὰ ὦτα τῆς σοφίας, ὥστε ἠλέκτρισεν ἅπαν τὴν ἀδελφότητα.

Ὁ βιβλιοφύλαξ ἐπομένως διευθύνθη πρὸς ἐμέ καὶ μετ' ἠρώτησεν ἂν εἶχαν εἰσιτήριον. Τοιοῦτον δὲν εἶχον, καὶ σηκωθείς ἐξῆλθον εὐθέως μήπως ἀγέλη τις συγγραφέων ὁρμήσῃ ἐναντίον μου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Δ. Ι. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ.

ΓΕΝΙΚΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΕΠΟΨΙΣ.

Ἡ Γερμανία παρέχει εἰσέτι σημεῖά τινα φύσεως ἀκατοικήτου. Ἀπὸ τῶν Ἀλπεων ἄχρι τοῦ πελάγους, μετὰ τοῦ Ῥήνου καὶ Δουναβέως, βλέπετε χώραν ὄρουσιν καὶ ἐλατοφυῇ, διαβρεχομένην ὑπὸ ποταμῶν θυμαστικῆς καλλονῆς, καὶ χωριζομένην ὑπὸ ὄρεων τῶν ὁποίων ἡ θεὰ εἶναι λίαν σκηνογραφικὴ· ἀλλὰ γαῖαι ἐρεικοφεῖς, ἄμμος, ὁδοὶ πολλάκις παραμελούμεναι, καὶ κλίμα τραχὺ, πληροῦσιν ἐν πρώτοις τὴν ψυχὴν ἀπὸ κατῆφειαν, καὶ μόνον προϊόντος τοῦ χρόνου εὕρισκει τις ὅτι δύναται νὰ προσηλώσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς αὐτὴν τὴν διαμονήν.

Ἡ Μεσημβρινὴ Γερμανία καλλιεργεῖται κάλλιστα· ἐν τούτοις ὑπάρχει πάντοτε εἰς τὰς ὡραιότερας χώρας τοῦ τόπου τούτου σπουδαῖόν τι, δι' ὃ μᾶλλον τις περισκοπεῖ τὴν ἐργασίαν ἢ τὰς τέρφεις, τὰς ἀρετὰς τῶν κατοίκων ἢ τὰ κάλλη τῆς φύσεως. Τὰ εἰρεῖπια τῶν φρουρίων τὰ ὅποια βλέπει τις

ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων, αἱ πῆλιναι οἰκίαι, αἱ στεναὶ θυρίδες, αἱ χιόνες αἵτινες διαρκούντος τοῦ χειμῶνος καλύπτουσι πεδιάδας ἀπεράντους, προξενοῦσιν ἐπίπονον ἐντύπωσιν. Ἀγνοῶ τί σιωπηλὸν ἐν τῇ φύσει καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις συστέλλει εὐθὺς τὰς καρδίας.

Φαίνεται ὅτι ὁ καιρὸς ἐκεῖ παρέρχεται βραδύτερον ἢ ἄλλαχού, ὅτι ἡ βλάστησις δὲν ἐπισπεύδει ταχύτερον εἰς τὸ ἔδαφος ἢ αἱ ιδέαι εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι οἱ κανονικοὶ αὐλακὲς τοῦ γεωργοῦ ἐγχαράσσονται ἐκεῖ ἐπὶ γῆς βαρείας.

Οὐχ ἦττον δὲ, ἐὰν ἀφήσῃ τις κατὰ μέρος τὰς συναισθήσεις ταύτας, ἡ χώρα καὶ οἱ κάτοικοι προσφέρουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρᾶγμα τι ἐνδιαφέρον καὶ ποιητικόν· αἰσθάνεσθε ὅτι ψυχαὶ καὶ ἡδεῖαι φαντασίαι ἐκόσμησαν τούτους τοὺς ἀγρούς.

Αἱ μεγάλαι ὁδοὶ εἰσὶν κατάφυτοι καρποφόρων δένδρων, φυτευθέντων ἐκεῖ διὰ νὰ εὐφραίνωσιν τὸν πηρηγητὴν. Αἱ τοποθεσίαι, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ Ῥήνος περιστοιχίζεται, εἶναι θαυμάσιαι σχεδὸν πανταχοῦ ἤθελεν εἶπει τις ὅτι ὁ ποταμὸς εἶναι τὸ προστατεύον πνεῦμα τῆς Γερμανίας, τὰ κύματά του εἶναι διαυγῆ, ὁρμητικὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ, ὡς ἡ ζωὴ ἀρχαίου ἔθρους. Ὁ Δούναβις διαίρεται εἰς πολλὰς διακλαδώσεις. Τὰ κύματα τοῦ Ἐλβά καὶ τοῦ Σπρέου (Spre) θολοῦνται εὐκόλως ὑπὸ τῆς καταιγίδος· μόνος ὁ Ῥήνος μένει σχεδὸν ἀμετάβλητος. Αἱ χῶραι τὰς ὁποίας διαβρέχει φαίνονται συγχρόνως τοσοῦτον σπουδαῖαι καὶ τόσον ποικίλαι, τοσοῦτον εὐποροὶ καὶ τόσον μονήρεις, ὥστε ἤθελε τολμήσῃ τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι οὗτος εἶναι ὅστις τὰς καλλιεργεῖ, καὶ ὅτι οἱ παρόντες ἄνθρωποι εἰς οὐδὲν εἶναι ἐκεῖ ἄξιοι λόγου. Οὗτος ὁ ποταμὸς διηγεῖται, διαβαίνων, τὰς ἀνδραγαθίας τῶν ἀρχαίων χρόνων, καὶ ἡ σκιά τοῦ Ἀρμινίου, (Γερμανοῦ ἡγεμόνος τῶν Χαρούσκων), φαίνεται ὅτι περιπλανᾶται καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων ὀχθῶν του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Γ. Α. ΖΕΡΒΟΣ.